

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 25. července 2018 v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Suka a soudců Mgr. Zdeňky Šebkové a Mgr. Františka Pokorného

takto:

K **odvolání obžalovaného M** [redacted] **M** [redacted] a **státního zástupce** Okresního státního zastupitelství v Karlových Varech se podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 27. března 2018 č. j. 1 T 65/2016 – 410 a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **znovu rozhoduje** tak, že se obžalovaný M [redacted] M [redacted] **uznává vinným**, že dne 10. 5. 2016 krátce po 21. hodině v obci [redacted], část [redacted], okres [redacted], poté, co poškozený J [redacted] P [redacted] po slovní rozepři s obžalovaným překonal řetězem zajištěná a zamčená vrátka a následně vnikl na pozemek č. [redacted] užívatel M [redacted] M [redacted] s cílem fyzicky ho napadnout, na tomto pozemku po vzájemném slovním a fyzickém konfliktu, který skončil pádem obou do vody do zahradního bazénku, v okamžiku, kdy oba již z bazénku vylezli a poškozený se chystal z pozemku odejít, obžalovaný, ač nebyl nijak ze strany poškozeného bezprostředně ohrožen, vzal do ruky kámen o velikosti dlažební kostky, který z krátké vzdálenosti několika metrů hodil směrem na poškozeného a kterým jej zasáhl do levého ramene, v důsledku čehož poškozený byl otřesen a sedl si, když vstal, obžalovaný po něm z krátké vzdálenosti hodil další obdobný kámen, kterým poškozeného zasáhl do hlavy nad levé oko, kdy po tomto úderu poškozený spadl na zem a začala mu téct z rány krev, na místo se mezitím dostavila manželka poškozeného Z [redacted] P [redacted], která mu pomohla vstát, a v tom okamžiku po něm obžalovaný opět z krátké vzdálenosti hodil další obdobný kámen, kterým poškozeného zasáhl do hlavy pod levé oko, poškozený poté v sebeobraně vyběhl proti obžalovanému, aby mu zabránil v dalším házení kamenů, vzájemně se chytli, přetahovali, až v dolní části zahrady spadli na zem, kde se je manželka poškozeného snažila roztrhnout a oddělit od sebe, poté poškozený s manželkou z místa utekli nejbližší cestou přes plot ven z pozemku, čímž obžalovaný způsobil poškozenému J [redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje: Dominika Burdová

P■■■■ krevní výron v okolí levé očníce, tržně zhmožděnou ránu v oblasti levého obočí o délce 32 mm, tržně zhmožděnou ránu v oblasti levé líce, zlomeninu v oblasti nadočnicového oblouku čelní kosti vlevo s vpáčením úlomků a zlomeninu levého jařmového výběžku čelní kosti, což si vyžádalo ošetření a šestidenní hospitalizaci na chirurgickém oddělení Nemocnice ■■■■ a následnou čtyř

denní hospitalizaci na oddělení ústní, čelistní a obličejové chirurgie Stomatologické kliniky ve Fakultní nemocnici v ■■■■ s následným ambulantním léčením po dobu nejméně pět týdnů,

tedy

jinému úmyslně ublížil na zdraví v důsledku předchozího zavrženého jednání poškozeného,

čímž spáchal

přechin ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky dle § 146a odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

dle § 146a odst. 1 trestního zákoníku s použitím § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **6 (šesti) měsíců**, jehož výkon se mu dle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku **podmíněně odkládá** na zkušební dobu **1 (jednoho) roku**.

Současně se zrušuje výrok o trestu trestního příkazu Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 27. 10. 2016 č. j. 2 T 89/2016-60 (doručen 8. 11. 2016), jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu **se** poškození J■■■ P■■■■, narozený ■■■■, bytem ■■■■, a Z■■■■ P■■■■, narozena ■■■■, bytem ■■■■, **odkazují** s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný M■■■ M■■■ uznán vinným přechinem ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky dle § 146a odst. 1 trestního zákoníku na tom skutkovém základě, že dne 10. 5. 2016 krátce po 21. hodině v obci ■■■■, část ■■■■, okres ■■■■, na pozemku u svého domu č. p. ■■■■, po předcházejícím slovním a fyzickém konfliktu s poškozeným J■■■ P■■■■, který skončil pádem obou do vody do zahradního bazénku, v okamžiku, kdy oba již z bazénku vylezli a poškozený se chystal z pozemku odejít, obžalovaný, ač nebyl nijak ze strany poškozeného bezprostředně ohrožen, vzal do ruky kámen o velikosti dlažební kostky, který z krátké vzdálenosti několika metrů hodil směrem na poškozeného a kterým jej zasáhl do levého ramene, v důsledku čehož poškozený byl otřesen a sedl si, když vstal, obžalovaný po něm z krátké vzdálenosti hodil další obdobný kámen, kterým poškozeného zasáhl do hlavy nad levé oko, kdy po tomto úderu poškozený spadl na zem a začala mu téct z rány krev, na místo se mezitím dostavila manželka poškozeného Z■■■■ P■■■■, která mu pomohla vstát, a v tom okamžiku po něm obžalovaný opět z krátké vzdálenosti hodil další obdobný kámen, kterým poškozeného zasáhl do hlavy pod levé oko, poškozený poté v sebeobraně vyběhl proti obžalovanému, aby mu zabránil v dalším házení kamenů, vzájemně se chytli, přetahovali, až v dolní části zahrady spadli na zem, kde se je manželka poškozeného snažila roztrhnout a oddělit od sebe, poté poškozený s manželkou z místa utekli nejbližší cestou přes plot ven z pozemku, čímž obžalovaný způsobil poškozenému J■■■ P■■■■ krevní výron v okolí levé očníce, tržně zhmožděnou ránu v oblasti levého obočí o délce 32 mm, tržně zhmožděnou ránu v oblasti levé líce, zlomeninu v oblasti nadočnicového oblouku čelní kosti vlevo s vpáčením úlomků a zlomeninu levého

jařmového výběžku čelní kosti, což si vyžádalo ošetření a šesti denní hospitalizaci na chirurgickém oddělení Nemocnice [REDACTED] a následnou čtyř denní hospitalizaci na oddělení ústní, čelistní a obličejové chirurgie Stomatologické kliniky ve Fakultní nemocnici v [REDACTED] s následným ambulantním léčením po dobu nejméně pět týdnů. Za tuto trestnou činnost byl obžalovaný odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu v trvání dvou let, přičemž byl současně zrušen celý výrok o trestu trestního příkazu Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 27. října 2016 č. j. 2 T 89/2016 – 60, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. V adhezním řízení byli poškození J [REDACTED] P [REDACTED] a Z [REDACTED] P [REDACTED] odkázáni s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozsudku si v zákonné lhůtě podali odvolání jak obžalovaný M [REDACTED] M [REDACTED] tak i státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Karlových Varech.
3. Obžalovaný M [REDACTED] M [REDACTED] zaměřil podané odvolání proti výroku o vině a výroku o trestu a odůvodnil je v podstatě tím, že i nadále trvá na své skutkové verzi, to znamená, že jednal v nutné obraně. Rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, neboť dle jeho názoru se soud jen velmi zběžně vyjádřil k tomu, jaké úvahy ho vedly k uvedenému rozhodnutí. Odvolatel postrádá vysvětlení, o které provedené důkazy soud opřel svá skutková zjištění a jaký závěr učinil o skutkovém stavu. Rovněž se dle názoru odvolatele soud prvního stupně nedostatečně vypořádal s pokyny odvolacího soudu. V té souvislosti se připomíná, že odvolací soud mimo jiné konstatoval, že se jeví jako zarážející a obtížně vysvětlitelné, aby ve dvou obžalobách téhož státního zastupitelství, potažmo ve dvou meritorních rozhodnutích téhož soudu, bylo při konstrukci těchto skutkových okolností vycházeno z naprosto odlišných skutkových zjištění. V té souvislosti se namítá, že se soud prvního stupně nedostatečně vyrovnal se spisovým materiálem souběžně vedené trestní věci 5 T 11/2017, který je podle odvolatele zásadním důkazním prostředkem. Obžalovaný poukazuje především na to, že v této trestní věci vzal soud za prokázanou skutkovou verzi M [REDACTED] M [REDACTED] a skutkovou verzi J [REDACTED] P [REDACTED] vyhodnotil jako účelovou. Dále se namítá, že prvoinstanční soud se rovněž nezabýval otázkou fyzické zdatnosti poškozeného, který je příslušníkem Hasičského záchranného sboru ČR. Pokud prvoinstanční soud vyvozuje nevěrohodnost obžalovaného z jeho tvrzení o tom, že nikdy nenapadl svou matku, ačkoli v policejní evidenci se nachází záznam ohledně napadení jeho matky z roku 2009, obžalovaný zdůrazňuje, že pro uvedené jednání nebyl nikdy uznán vinným, a to ani soudně ani v rámci přestupkového řízení. Závěrem podaného odvolání obžalovaný znovu poukazuje na to, že se předmětného jednání dopustil pouze proto, aby se sám ochránil před útokem poškozeného. Zcela na závěr podaného odvolání se navrhuje, aby Krajský soud v Plzni jako soud odvolací rozhodl ve smyslu § 226 písm. b) trestního řádu tak, že se obžalovaný zprošťuje obžaloby.
4. Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Karlových Varech zaměřil podané odvolání v neprospěch obžalovaného proti výroku o vině, a to především proto, že prokázanému jednání obžalovaného neodpovídá užitá právní kvalifikace. Z popisu skutku v napadeném rozsudku není podle odvolatele zřejmé, jakým způsobem měl obžalovaný poškozenému ublížit na zdraví, zda v silném rozrušení, ze strachu, úleku, zmatku, anebo v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného. Podle názoru státního zástupce odpovídají skutková zjištění právní kvalifikaci jednání obžalovaného jako zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1 trestního zákoníku ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Podle odvolatele byl obžalovaný srozuměn s tím, že svým jednáním může způsobit vážnější následky, pokud házel celkem tři kameny z krátké vzdálenosti několika metrů směrem na poškozeného, přičemž dvakrát jej zasáhl do obličejové části hlavy. Podle odvolatele je nepochybné, že tímto jednáním mohl poškozenému způsobit i takovou újmu na zdraví, která by měla za následek omezení poškozeného v obvyklém způsobu života po dobu delší než šest týdnů, popřípadě by mohl způsobit poškození důležitého orgánu ve smyslu § 122 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku. Podle znalce MUDr. Pittera nejsou zranění při útoku kamenem zcela obvyklá, avšak v případě zásahu

pravděpodobnost roste od dvaceti procent až po vícero zásahů k šedesáti procentům. V závěru podaného odvolání se navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

5. Krajský soud v Plzni z podnětu řádně a včas podaných odvolání přezkoumal v intencích ustanovení § 254 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech napadených výroků, jakož i správnost předcházejícího řízení, přičemž vycházel zejména z konkrétně uplatněných námitek obou odvolatelů. Na základě tohoto postupu dospěl Krajský soud v Plzni k následujícím zjištěním a závěrům.
6. Především je třeba uvést, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí netrpí podstatnými procesními vadami, pro které by bylo třeba napadený rozsudek rušit z titulu ustanovení § 258 odst. 1 písm.a) tr. řádu. Ostatně odvolatelé významné procesní námitky ani neuplatnili.
7. Také skutkový stav věci byl v napadeném rozsudku zjištěn v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy bez důvodných pochybností a v nezbytném rozsahu. Stalo se tak po náležitém vyhodnocení všech dostupných důkazů. Soud prvního stupně hodnotil tyto důkazy jednotlivě i v souhrnu a v souladu se svým vnitřním přesvědčením. Dospěl tak (s níže uvedenou výhradou) ke správným skutkovým i právním závěrům, které náležitě promítl do výroku napadeného rozhodnutí a v souladu s požadavky ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu i do jeho odůvodnění, s nímž se odvolací soud v podstatě ztotožňuje a v zájmu stručnosti proto postačí na toto odůvodnění odkázat.
8. Ke konkrétním námitkám odvolatelů je třeba v první řadě připomenout, že odvolací soud se ve svém kasačním rozhodnutí ze dne 28. srpna 2017 skutečně pozastavil nad úzkou souvislostí jednání (s projednávanou trestní věcí) poškozeného J. P., pro které byl stíhán a (v té době) nepravomocně odsouzen v trestní věci Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 5 T 11/2017. Současně v širším kontextu (oproti nyní podanému odvolání obžalovaného M. M.) vysvětlil, že naprosto odlišná skutková zjištění v této věci zřejmě vyplývají z ignorování ustanovení § 20 odst. 1 trestního řádu (na počátku přípravného řízení trestního), v němž se mimo jiné uvádí, že proti všem obviněným, jejichž trestné činy spolu souvisí, se koná společné řízení. K tomu je třeba na základě aktuální námitky obžalovaného vysvětlit, že tento z hlediska obecného nazírání spravedlnosti závažnější rozpor je logickým důsledkem procesní situace vyvolané tím, že v samostatně vedených řízeních měli aktéři předmětného konfliktu rozdílné procesní postavení (obžalovaný M. M. má ve věci 5 T 11/2017 Okresního soudu v Karlových Varech postavení poškozeného), přičemž v obou případech se vycházelo z usvědčujících výpovědí poškozených, a tak došlo v některých ohledech k antagonickým (protichůdným) skutkovým zjištěním. Proto bylo odvolacím soudem v usnesení z 28. srpna 2017 nalézacímu soudu uloženo, aby provedl k důkazu trestní spis Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 5 T 11/2017 a bylo tak alespoň částečně napraveno jiným způsobem již nezhojitelné procesní pochybení spočívající v pomnutí ustanovení § 20 odst. 1 trestního řádu. Současně však krajský soud v odůvodnění předmětného usnesení (č. listu 354 spisu) vysvětlil, že nepřipadá do úvahy čtení protokolu o výpovědích obviněného a svědků postupem dle § 207 odst. 2 trestního řádu, respektive dle ustanovení § 211 trestního řádu. Použitelné jsou však listinné důkazy, přičemž odvolací soud položil důraz i na koincidenci obou souběžně vedených trestních řízení s cílem vyhnout se **naprosto odlišným** skutkovým zjištěním. Této uložené povinnosti soud prvního stupně v podstatě dostál. Postupovat nad rámec uvedeného pokynu by znamenalo prolomení zásady bezprostřednosti řízení v související trestní věci Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 5 T 11/2017.
9. Soud prvního stupně tak musel při hodnocení důkazní situace znovu prvořadě hodnotit rozporné výpovědi obžalovaného M. M. a poškozeného J. P. **učiněné v této trestní věci**, přičemž oba uvedené důkazy uvážil i v kontextu důkazů dalších, zejména pak svědectví manželky poškozeného Z. P.. Pokud následně vzal za prokázaný skutkový

děj uvedený ve skutkové větě výrokové části napadeného rozsudku, musel odvolací soud vnímat limity svého přezkumu zakotvené v ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, v němž se mimo jiné uvádí, že odvolací soud je vázán hodnocením důkazů ze strany soudu prvního stupně, pokud sám nově či znovu důkazy neprovádí.

10. Tato zákonná premisa vyvěrá z projekce zásad ústnosti a bezprostřednosti do oblasti hodnocení důkazů v odvolacím řízení trestním. Jestliže totiž odvolací soud důkazy a zejména pak výpovědi svědků a obžalovaného neprovádí, nemůže z nich získat bezprostřední dojem jako důležitý atribut pro vyhodnocení jejich specifické věrohodnosti. Odvolací soud v uvedené trestní věci důkazy ve vztahu k výroku o vině v odvolacím řízení neprováděl, přičemž nutno zdůraznit, že zásadní skutkové i právní závěry soudu prvního stupně jsou v souladu i s principy formální logiky. Proto krajský soud skutková zjištění napadeného rozsudku akceptoval, a to včetně závěrů uvedených v prvním odstavci na straně 10 napadeného rozhodnutí, kde nalézací soud mimo jiné připomíná verzi poškozeného připouštějící, že to byl právě poškozený, kdo jako první inicioval fyzické násilí po neoprávněném vstupu na pozemek obžalovaného M■■■■ M■■■■. Toto jednání soud prvního stupně správně vnímal jako zavrženíhodné, ovšem **nepromítl je do skutkové větě výrokové části rozsudku**, což odvolací soud považuje za vadu, kterou bylo třeba zhojit. Proto byl napadený rozsudek zrušen a při novém rozhodování postupem dle § 259 odst. 3 trestního řádu odvolací soud promítl do skutkových zjištění ve skutkové větě rozsudku předmětné jednání poškozeného, které iniciovalo konflikt a spočívalo v tom, že poškozený J■■ P■■■■ po slovní rozepři s obžalovaným překonal řetězem zajištěná a zamčená vrátka a následně (bez souhlasu oprávněného) vnikl na pozemek č. ■■■ užívatel M■■■■ M■■■■ s cílem fyzicky ho napadnout. V tomto směru byla tedy zohledněna zásadní námitka státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Karlových Varech, neboť bez uvedeného doplnění skutková zjištění nekorespondují s uplatněnou právní kvalifikací. Odvolací soud vnímá popsané jednání obžalovaného jako zavrženíhodné ve smyslu ustanovení § 146a odst. 1 trestního zákoníku, neboť současně došlo k ataku dvou významně chráněných zákonných zájmů, tedy zájmu na ochraně lidského zdraví a zájmu na integritě obydlí a souvisejících prostor. Nic na tom nemění zjištění, že v související trestní věci Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 5 T 11/2017 bylo toto jednání vyhodnoceno toliko jako potencionálně přestupkové. Opakovaně je třeba zdůraznit, že v dané věci je třeba vycházet zejména z důkazů v tomto řízení provedených.
11. Soud prvního stupně se v napadeném rozsudku dostatečně vyrovnal i s tím, proč inkriminované jednání obžalovaného M■■■■ M■■■■ nelze podřadit ustanovení § 29 trestního zákoníku a posuzovat je jako nutnou obranu, tj. okolnost vylučující protiprávnost. Okresní soud logicky a správně osvětlil, že obžalovaný, který byl frustrován shora popsaným jednáním poškozeného a dále i dlouhodobě neuspokojivými sousedskými vztahy, metal kameny po poškozeném i v době, kdy útok poškozeného již netrval ani nehrozil. Jde tedy o vybočení z mezí nutné obrany, takže aplikace citovaného ustanovení není na místě.
12. Pokud jde o správnost uplatněné právní kvalifikace, neztotožnil se odvolací soud s námitkou státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Karlových Varech, který se v podaném odvolání domáhal, aby jednání obžalovaného bylo posouzeno jako zvlášť závažný zločin těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1 trestního zákoníku ve stadiu pokusu. K tomu je třeba připomenout, že odvolací soud ve shora již opakovaně citovaném kasačním rozhodnutí ze dne 28. srpna 2017 poukázal na znalecký posudek MUDr. Lud'ka Pittera, který při hlavním líčení dne 10. dubna 2017 k hrozícímu zranění poškozeného J■■■■ P■■■■ uvedl, že **vzhledem ke způsobu útoku obžalovaného by mohlo ke způsobení zranění v podobě těžké újmy dojít v podstatě jen výjimečně**. Vyšší pravděpodobnost způsobení závažného následku by byla toliko u „házeče profesionála“ a ještě by k tomu potřeboval trochu štěstí. Následně znalec kvantifikoval pravděpodobnost hrozby těžké újmy na zdraví dvaceti procenty. Uvedl, že trefit někoho, kdo běží, těžkým kamenem, je spíše náhoda. Pokud jde o státním zástupcem namítanou šedesáti procentní pravděpodobnost, spojil tuto variantu znalec s předpokladem, že člověk ví, že se trefí, přičemž to spojil i s výše již naznačenou úvahou, že by muselo jít o „házeče profesionála“ a ještě

by k tomu potřeboval trochu štěstí.

13. Dle náhledu odvolacího soudu je výše uvedeným znaleckým vyjádřením významně zpochybněn úmysl obžalovaného směřující ke způsobení těžké újmy na zdraví. Znalec MUDr. Pitter důsledně vyhodnotil okolnosti, za kterých se útok stal, i to, jakým způsobem bylo útočeno a jaké nebezpečí pro poškozeného z útoku hrozilo. Nestací, že předmětným jednáním obžalovaného mohlo být poškozenému způsobeno zranění odpovídající těžké újmě na zdraví, ale tato možnost nesmí mít podobu nahodilého následku. Nelze proto spolehlivě dovodit, že obžalovaný jednal v úmyslu způsobit poškozenému poranění, které má charakter těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 trestního zákoníku. Podle zjištěných okolností činu a na základě výše prezentovaných znaleckých závěrů lze dovodit pouze to, že obžalovaný při svém jednání nemohl předjímat způsobení závažného poranění poškozeného (ve smyslu těžké újmy na zdraví dle § 122 odst. 2 trestního zákoníku) jako **reálnou** možnost, kdy jen dílem náhody nebo šťastnou shodou okolností k vyvolání takového následku nedojde.
14. Při novém rozhodování o druhu a výměře trestu odvolací soud uvážil veškerá zákonná kritéria projednávané i sbíhající se trestné činnosti a shledal podmínky pro uložení ryze výchovného trestu v podobě trestu odnětí svobody vyměřeného v polovině zákonné trestní sazby, ovšem s nejkratší možnou zkušební dobou (oproti napadenému rozsudku) v trvání jednoho roku. Tento trest dle názoru odvolacího soudu zohledňuje poměry pachatele i jeho dosavadní bezúhonný způsob života a na straně druhé také (v rámci uplatněné právní kvalifikace) výraznější následek na zdraví poškozeného, byť ku prospěchu obžalovaného bylo nutno dále uvážit, že se inkriminované jednání blížilo jednání v nutné obraně. Za přitěžující okolnost odvolací soud považoval zjištění, že se obžalovaný dopustil dvou deliktů. Naopak zmírnění zkušební doby (oproti napadenému rozsudku) je dáno zejména již dvouletým časovým odstupem od inkriminované události. V souvislosti s uložením souhrnného trestu odvolací soud zrušil celý výrok o trestu trestního příkazu Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 27. října 2016 č. j. 2 T 89/2016 – 60, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.
15. Ve shodě s napadeným rozsudkem odvolací soud v adhezním řízení odkázal poškozené J. P. a Z. P. s uplatněnými nároky na řízení ve věcech občanskoprávních, a to v případě poškozeného J. P. z důvodu litispendence, neboť 16. února 2017 byla podána civilní žaloba s totožným nárokem ve věci Okresního soudu v Karlových Varech 16 C 46/2017, a pokud jde o Z. P., postrádá odvolací soud (stejně jako soud nalézací) specifikaci uplatněného nároku, přičemž objasnění této otázky by si vyžádalo provádění dalších důkazů přesahujících potřeby tohoto trestního řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést,

zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 25. července 2018

JUDr. Milan Suk, v. r.

předseda senátu